

"Ceva trebuie schimbat"

25 aprilie 2005

Gili Cârstea

Ultima ediție online a Adventist Review publică articolul unui funcționar de la Diviziunea America de Nord care se plânge că această biserică nu i-a oferit decât coduri de comportare, că este timpul pentru o schimbare majoră, altfel riscăm să devenim irelevanți pentru societate.

Dacă Adventist Review începe să publice astfel de articole, înseamnă că seceta este mare de tot și începe să se simtă la nivel înalt. Ar fi momentul ca biserica rămășiței să caute motivele reale pentru o asemenea secetă spirituală, nu-i așa? Nu vă faceți iluzii, soluția sugerată este un nou proiect de fapte bune, numit "Șapte Semne." Vechea și falimentara tehnică a bisericii Laodicea.

Autorul descrie criza prin care trece generația tânără a bisericii pornind de la spitalul de boli mentale unde tocmai a internat o colegă de serviciu, la scurt timp după ce alți doi prieteni au încercat să se sinucidă, iar unul a și reușit. În finalul articolului, autorul este la fel de confuz cu privire la ceea ce ar trebui schimbat. Sau poate nu dorește să ne spună deschis.

Generația tânără nu poate fi ajutată, atâta timp cât i se ascunde actul sinucigaș al lepădării Duhului lui Dumnezeu în 1888, lucru care a lăsat fără hartă și compas o mișcare internațională tocmai în mijlocul evenimentelor finale ale istoriei lumii. Generația prezentă are nevoie urgent să știe că printre noi a avut loc o răstignire a lui Hristos la fel de reală și dezastruoasă ca acum 2000 de ani. Dacă dorim să dăm o șansă copiilor noștri de a deveni Vocea în confuzia babiloniană modernă, nu trebuie să le ascundem mărturia istoriei și semnificațiile ei pentru prezent:

– "Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit, și nu a fost făcută nici o mărturisire, nu s-a produs nici o deschidere ca Duhul lui Dumnezeu să poată veni. Eu m-am întrebat: Ce rost a avut întâlnirea noastră, și de ce au trebuit să vină frații noștri aici, dacă prezența lor nu face decât să depărteze de popor pe Duhul lui Dumnezeu?" (Ms.9, 1888).

– "Nu voi putea uita niciodată experiența pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acțiunile întreprinse în ascultare de puterile răului... La acea întâlnire ei au fost însuflețiți de un alt spirit, și nu au înțeles că acești tineri au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie

pe care ei au tratat-o cu batjocură și dispreț, fără să priceapă că inteligențele cerești privesc la ei...Eu știu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (Letter 24, 1892).

- “Religia care mărturisește neprihănirea prin credință a fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism; a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată. Dar ea este principiul activ al dragostei împărtășită de Duhul Sfânt” (GC Bulletin 7 feb 1893).

- “Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (Special Testimonies vol. 6, p. 20).

- “Scenele care au avut loc la acea întâlnire L-au făcut pe Dumnezeul cerului să-i fie rușine să-i numească pe cei prezenți frații Săi” (Letter to RH Office, p. 16).

- “Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis li se permitea să-și exercite puterea convingătoare asupra celor care s-au opus ei, dacă toți ar fi cedat și și-ar fi supus atunci voința Duhului lui Dumnezeu, ei ar fi primit cele mai bogate binecuvântări, l-ar fi dezamăgit pe vrăjmaș, și ar fi stat ca niște bărbați credincioși, tare la datoria lor. Ar fi avut o experiență bogată; dar eul a spus, Nu! Eul nu a vrut să fie zdrobit; eul a luptat pentru supremație, și fiecare dintre aceste persoane vor fi testate din nou asupra aceluiași puncte la care au eșuat atunci” (Letter 18, 1892)”

- “Unii au cultivat ură împotriva bărbaților pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ducă lumii o solie specială. Ei au început la Minneapolis această lucrare satanică. Mai târziu, când au văzut și au simțit demonstrația Duhului Sfânt că solia este de la Dumnezeu, au urât-o și mai mult, căci era o mărturie împotriva lor” (TM 79,80).

- “Ei nu au vrut nici să asculte și nici să înțeleagă. De ce? Ca să nu fie convertiți și să fie obligați să recunoască că toate ideile lor erau greșite. Erau prea mândri să facă așa, și de aceea au persistat în lepădarea sfatului lui Dumnezeu și în lepădarea dovezilor și luminii pe care au avut-o” (Ms 25, 1890).

Acestea sunt dovezi care nu pot fi combătute sau interpretate. Negarea lor continuă nu face decât să țină departe Duhul Sfânt, în timp ce căutăm soluții proprii de a ieși din impas. Nu este de mirare că mulți dintre pastorii noștri tineri caută spiritualitate la izvoarele otrăvite ale bisericii medievale și par tot mai fascinați de mirajul unității tuturor credincioșilor pe baza credințelor comune. Lăsați în beznă despre adevăratele motive ale secetei spirituale, ei vor împinge biserica de mâine în brațele spiritismului modern, alături de bisericile protestante care întind deja mâinile peste abis.